

belgië

BELGIE VOOR BEGINNERS

Dat Moer enkele honderden Vlaamse lezers telt en dat er zelfs twee Vlaamse redactie-leden zijn, komt gewoon doordat in België enkele miljoenen mensen het Nederlands als moedertaal hebben. We zitten dus in Vlaams-België met dezelfde moedertaalproblemen als in Nederland.

Toch evolueren die problemen tegen een andere achtergrond: de onderwijssituatie van waaruit de Belgische leraar zijn houding, handelingen en visie moet bepalen is heel anders dan die in Nederland.

Om hierop een beter zicht te krijgen, hebben we een reeks van drie artikelen op het getouw: een overzicht van de huidige politieke situatie, een tweede over het onderwijs en een derde over de taal in het onderwijs.

In het eerste artikel poogt Roger Roger vanuit zijn standpunt een beeld te schetsen van het politieke leven in België. Hij stelt zich niet op als professioneel kenner, maar geeft eerlijk zijn visie vanuit zijn betrokkenheid als denkend staatsburger die in België leeft en België be-leeft. En op die wijze treedt hij vooral de Nederlandse lezer tegemoet.

Vaak vragen Nederlandse vrienden me hoe dat is om in België te wonen. 'Leuk', zeg ik dan, 'heerlijk land!' Wenkbrauwfronsen, beleefd verborgen verbazing. Maar België is inderdaad een land waar ik me goed in voel. Ik zou voor geen geld ter wereld in Nederland of in Frankrijk willen wonen. Ja, het is soms wat rommelig, je moet de achterdeurtjes kennen, er is nogal wat corruptie, de jongste schrijvers zijn er de 40 voorbij, de politiek wordt hier steeds ondoorzichtiger, enz. Maar daar staat veel tegenover: er wordt niet gezeurd, er is weinig vandalisme, alles komt altijd wel in

orde op een of andere manier, het verkeer verloopt vrij vlot en improvisatie is een nationale deugd. Echt mis loopt het in België alleen als men de bureaucratie laat improviseren of als men improvisaties gaat bureaucratiseren. Dat zijn twee dingen die we nog uiteen moeten leren houden. Een typisch Vlaamse uitdrukking is 'zijn plan trekken'. Volgens Van Dale betekent dat: 'zich met eigen middelen uit de slag trekken, zich weten te redden; (in ong. zin) min of meer knoeierig of onwettig te werk gaan om iets te bereiken'. Van Dale slaat er vaak met zijn petje naar als hij

'Zuidn.' woorden opneemt (driekwart van zijn Zuidn. heb ik nooit gehoord), maar dit keer heeft hij het goed, alleen wordt 'zijn plan trekken' veel vaker in gunstige dan in ongunstige zin gebruikt. In Nederland kennen ze die uitdrukking niet, maar dat komt omdat ook het begrip zelf zo Belgisch is als het maar kan. Wij trekken graag ons plan en dat begrijpen Nederlanders niet goed, geloof ik.

Dat Nederlanders over de Vlamingen een uitgesproken mening hebben, hindert me niet zo erg (wij denken over hun ook het onze). Dat zij vaak zo wezenloos slecht over Vlaanderen geïnformeerd zijn, vind ik jammer. Daar probeer ik nu wat aan te doen.

Spoken Vlamingen Vlaams?

Nee, Vlaams bestaat niet. Er bestaan wel een aantal Vlaamse dialecten waarbij bijvoorbeeld het West-Vlaams verwant is met het Zeeuws en het Frans-Vlaams, het Brabants van Antwerpen en Leuven met het Brabants van 's-Hertogenbosch en het Limburgs van Hasselt met dat van Maastricht. De onderlinge verstaanbaarheid van de Vlaamse dialecten is zeer gering, een Bruggeling kan een Limburger nauwelijks verstaan. Daar hebben ze dus een standaardtaal voor nodig, begrijpt elk kind. Van 1830 tot 1950 (optimisten zeggen 1930) werd deze functie in Vlaanderen waargenomen door het Frans, buiten enkele wetenschappelijke, literaire en Flamingantische milieus. Mijn ouders spraken met ons en met elkaar dialect, ze kenden nauwelijks ABN, maar ze konden wel Frans spreken en schrijven, mijn moeder zelfs uitstekend.

Het Frans was (en is nog steeds) de huistaal van de hoge bourgeoisie in Vlaanderen, laat ons maar aannemen dat 3 procent van de Vlaamse bevolking het Frans als huistaal heeft (de cijfers van de laatste talentelling in 1947 zullen wel niet grondig meer veranderd zijn). Thans is het Frans in Vlaanderen veel van zijn prestige kwijtgeraakt, in de eerste plaats omdat de oude 'elite', die altijd een vrij gesloten milieu vormde, sedert 1950 is opgevolgd door een nieuwe generatie managers, kaderleden en technici van onder meer de grote multinationals, die het oude Belgische kapitaal hebben verdrongen en opgeslokt. Ter illustratie: toen ik in de jaren vijftig te Leuven studeerde, telde de nog niet gesplitste Universiteit 10.000 studenten, waarvan ongeveer de helft in het Ne-

derlands studeerde; thans zijn er aan de *Vlaamse* universiteit te Leuven 25.000 studenten. Praktisch al deze mensen gaan behoren tot de nieuwe Vlaamse bourgeoisie. Het Frans is in Vlaanderen als machtsfactor praktisch uitgeschakeld, behalve dan in het gebied rond Brussel.

In dat licht is het nu misschien duidelijk dat bij deze nieuwe generaties het Algemeen Nederlands als communicatiemiddel en prestigetaal beantwoordt aan een objectieve en meestal ook aangevoelde behoefte. In verschillende steden van ons land wordt dan ook de Nederlandse standaardtaal geleidelijk de gewone huis- en omgangstaal in burgerlijke milieus. Dat deze standaardtaal dan vaak een plaatselijke kleur krijgt, zal wel niemand verwonderen.

De invloed van radio en tv is daarbij enorm en is veel groter dan die van de 'taalzuiverende' Vlaamse leraar, die met zijn 'zeg niet ... maar wel ...'-lijsten, uitspraak oefeningen enz. vaak een verkeerdt effect bereikt. Al die vlotte dialectsprekters worden door de permanente correctie-angst in de klas zeer onzekere ABN-sprekers, die zich voortdurend op de vingers gekeken voelen en daarom de veiligheid van de eenvoudige zinnestelsels en de clichéwoordjes verkiezen. Wij zijn in Vlaanderen nog niet echt klaar met de problematiek rond schooltaal en milieutaal. Het officiële standpunt, ABN altijd en overal, leidt in de praktijk nog vaak tot de karikatuur van de moedertaalleeraar die als hoofddoel van zijn onderwijs ziet: de leerlingen de BRT-uitspraak feilloos te doen nabootsen en ze complexen te bezorgen zodat ze niet meer durven zeggen: 'Ik trek mijn plan wel'. Vooral in het technisch en het beroepsonderwijs leidt dat soms tot dwaze toestanden. Maar we moeten ons hier toch niet te gemakkelijk van af maken: wij kunnen toch niet een volk van dialectsprekers blijven, een soort Luxemburg-aan-Zee? Vergeten we immers niet dat geen van de Vlaamse dialecten ooit geschreven wordt, behalve het Limburgs in carnavaltijd.

De rechtspositie van de talen

De grondwet van 1803 bepaalde in artikel 23, dat nog steeds geldt: 'Het gebruik van de in België gesproken talen is vrij, het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken.' In feite was in het prille koninkrijk ondanks dit grondwetsartikel het Frans overal de enige be-

stuurstaal, want 'iedereen' sprak Frans, d.w.z. iedereen die iemand was, d.w.z. die stemrecht had. (Het enkelvoudig algemeen stemrecht voor mannen dateert van 1913, voor vrouwen van 1947.) Thans is de toestand als volgt. De wet erkent drie officiële talen, het Nederlands, het Frans en het Duits. Het Nederlands is de enige officiële taal in de provincies Oost- en West-Vlaanderen, Antwerpen, Limburg en in het Vlaamse gedeelte van Brabant. De provincies Luik, Luxemburg, Namen, Henegouwen en het Waalse gedeelte van Brabant hebben het Frans als officiële taal, behalve enkele gemeenten aan de Duitse grens waar ongeveer 50.000 Belgen het Duits als omgangstalen bestuurstaal hebben. Bijna over haar hele lengte is de zogenaamde taalgrens tussen het Nederlands en het Frans een vrij duidelijke zaak die zelden wordt aangevochten. Er zijn echter enkele plaatsen op de taalgrens waar 'beschermden minderheden' genieten van zogenaamde 'faciliteiten'. Dat is onder meer helemaal in het westen het geval voor het Waalse Komen dat vorig jaar in het nieuws kwam omwille van de poging om er in toepassing van de taalwet een Vlaamse school op te richten voor de aldaar gevestigde Vlamingen. Het is ook het geval voor de Vlaamse gemeente Voeren, helemaal in het oosten, waar een smeuulende dorpsruzie door de nationale politiek steeds opnieuw wordt aangewakkerd. En tenslotte is er dan het tweetalige gebied om Brussel, waarover verder nog meer.

Dat de officiële taal in Vlaanderen het Nederlands is, houdt in dat in Vlaanderen alle officiële stukken in het Nederlands gesteld moeten zijn, op straffe van nietigheid. Het gerecht moet iedereen in het Nederlands vonnissen (eventueel met een tolk), de gemeenteraad en het verslag ervan moet in het Nederlands, aanbestedingen van de overheid, stukken voor de belastingen (dus ook boekhouding bijvoorbeeld), verkeersborden enz. moeten in onze taal gesteld worden. Van geen enkele postbeambte, rijkswachter of loketbediende in Vlaanderen mag kennis van een andere taal (bijvoorbeeld het Frans) worden geëist. In de praktijk zijn hier uiterst zelden problemen mee, te oordelen naar de zeldzaamheid van woedende lezersbrieven over treinconducteurs die ter hoogte van Aalst vroegen: 'Votre billet, s.v.p.'.

Ook het onderwijs in Vlaanderen moet in het Nederlands worden gegeven. De sanctie hierop is dubbel: zonder studies in het Nederlands krijgen men geen wettelijk diploma en een school die

geen wettelijke diploma's aflevert, wordt niet gesubsidieerd. Er zijn dus in Vlaanderen maar heel weinig Franstalige privéscholen; ze zijn erg duur en bereiden hun leerlingen voor op de examens van de Centrale Examencommissie. Daar staat wel tegenover dat in de grote steden de Franstalige ouders hun kinderen meestal naar dezelfde, meestal katholieke, scholen sturen (waar ze voelen dat men 'begrip' heeft voor hun situatie).

Zoals te verwachten gaat in een land als het onze veel aandacht uit naar de studie van de andere landstaal. In Vlaanderen mag daarom vanaf de vijfde klas van de lagere school een facultatieve cursus Frans gegeven worden, die door zeer veel leerlingen wordt gevolgd. In het secundair onderwijs is de keuze vrij tussen Frans, Engels of Duits als eerste vreemde taal ('tweede taal' heet dat hier). Drie kwart van de Vlaamse leerlingen kiest hier voor het Frans, de overblijvenden meestal voor het Engels.

Afhankelijk van de onderwijssoort en de klas wordt 2 à 7 uur tweede taal per week gegeven. In Wallonië doet zich nu een vreemd verschijnsel voor. Drie kwart van de Waalse leerlingetjes (of hun ouders) opteren voor het Engels als tweede taal en velen van hen nemen later nog eens het Duits als derde taal, zodat ze weinig of geen Nederlands hoeven te leren (bijvoorbeeld één uur per week gedurende drie jaar!). Wettelijk is dit volkomen in orde en een wetwijziging om iedereen te verplichten de andere landstaal te leren zit er wel niet in. De kennis van het Nederlands is in Wallonië dan ook zeer gering. Haast niemand in Wallonië kijkt naar de Vlaamse tv, maar ook de meeste Vlamingen verkiezen de NOS-programma's boven die van de RTBF, die ze slecht verstaan. Waalse en Vlaamse Belgen hebben steeds minder kennis van elkaars situatie, psychologisch groeit België onherroepelijk uit elkaar.

En Brussel?

Tot in de achttiende eeuw was Brussel een Vlaamse stad met een sterke Franstalige bourgeoisie. De annexatie bij Frankrijk van 1794 tot 1814, de bewuste verfransingspolitiek na 1830, internationale invloed en een aantal flaters van de Vlaamse beweging hebben ertoe geleid dat nu nog slechts 15 à 20 procent van de Brusselaars het Nederlands als huistaal hebben, wat op een stad van 1 miljoen inwoners nog altijd een respectabel aantal betekent.

De taalwetgeving heeft Brussel uitgeroepen tot tweetalig gebied, waar alle openbare diensten volledig tweetalig moeten zijn volgens een 50/50-verhouding en waar in de scholen geen vrije keuze is van de 'tweede taal': alle Vlamingen moeten er ook Frans leren, alle Franstaligen ook Nederlands.

In feite wordt door de Franstalige politieke meerderheid in Brussel de taalwetgeving permanent gesaboteerd (van de 19 burgemeesters van de Brusselse agglomeratie heeft er 1 (één) een Vlaamse burgemeester). De taalwetgeving wordt door de Brusselse Franstaligen aangevoeld als een extra-probleem voor deze grote stad: bij cityvorming, grondspeculatie, vorming van Noordafrikaanse en Turkse ghetto's, huisvuilverwijdering, verkeer, enz. komt dan nog de verplichte tweetaligheid. Bovendien is het voor de plaatselijke dorpspolitici vaak mooi meegenomen als zij alle problemen van hun stad aan de Vlamingen toe kunnen schrijven. Wie ooit in Brussel heeft gewoond of gewerkt, zal je weten te vertellen dat je er als Vlaming nogal wat vernederingen te slikken kunt krijgen. Het gaf mij ook wel een vreemd gevoel toen ik eens in een file in een Brussels zelfbedieningsrestaurant met een vriend Nederlands stond te praten en ineens achter me in het Frans hoorde zeggen: 'Het riekt hier naar Vlaming'. Hoe dat aankomt als je het dag na dag meemaakt, kan ik me voorstellen. Hoe het met het Brusselse probleem verder moet, weet eigenlijk niemand, want de standpunten zijn onverzoenlijk en erg emotioneel geladen.

De Vlaamse Beweging

Nationalistische bewegingen hebben een slechte reputatie en veelal terecht. Ook de Vlaamse Beweging moet voldoende kritisch benaderd worden. Dat het Nederlands in Vlaanderen in de negentiende eeuw niet uitgeroeid werd en in de twintigste eeuw een sterke come-back maakte, is voor mij nog steeds een beetje onverklaarbaar. Het Nederlands had in België alles tegen: het was de taal van de gehate Hollander (na 1830), het was de taal van de gewone man in het armste deel van het land, het had geen internationaal aanzien. En toch: van 1835 af beginnen mensen te ijveren voor hun eigen taal en cultuur: kapelaans, onderwijzers en kleine burgermannetjes, vanaf 1870 begint de romantische studentenbeweging. In 1873 komt de eerste taalwet, de wet Coremans

op het taalgebruik in gerechtszaken, ze werd overigens nauwelijks toegepast. Dan komt geleidelijk een reeks van wetten die de politieke rechten van de Vlamingen moeten garanderen en die in de jaren zestig van onze eeuw min of meer werden voltooid.

Dat het zo lang heeft geduurd voor de meerderheid van het land zich kon laten gelden, is misschien bevreemdend, maar in dit geval is de vergelijking met de lange strijd van de arbeiders misschien verhelderend.

Wat ook velen verwondert is dat in Vlaanderen de sociale strijd om de boterham van de kleine man zo lang los is blijven staan van de strijd om de taal van diezelfde kleine man. De verklaring hiervoor is zeer Belgisch: de taalbeweging is ontstaan en gegroeid in kleinburgerlijke katholieke milieus, waar rechtgeaarde socialistische volkomen vreemd voelen (en andersom). Dit is nog steeds in zekere mate het geval: de leuze Alles Voor Vlaanderen, Vlaanderen Voor Kristus (AVV VVK, in kruisvorm te schrijven) heeft veel vrijzinnigen afgestoten van de hoofdstroom van de Vlaamse Beweging. Maar niemand moet twijfelen aan de oprechte Vlaams-gezindheid van grote socialisten als August Vermeylen, Camille Huysmans en Achille Van Acker.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog laten een aantal Vlaams-gezinden zich opvrijen door de Duitse bezetters omdat ze hopen zo hun doel te kunnen bereiken. Het lukt hun ook nog vrij aardig: er komt in Gent zelfs een Vlaamse hogeschool, die natuurlijk na de bevrijding in 1918 prompt weer wordt afgeschaft. (Het duurt tot 1930 voor de Gentse Universiteit definitief wordt vernederlandsd). De hele zaak doet aan de reputatie van de Vlaamse Beweging geen goed. Als Vlaamse soldaten uit de wereldoorlog in 1919 de Frontpartij stichten en prompt vijf kamerzetels halen, heeft de Vlaamse Beweging een nieuwe dimensie gekregen: er is in het parlement een Vlaamse zweep-partij die de andere Vlaamse politici kan proberen op te jagen. Als zovele oudstrijdersverenigingen uit die tijd (de 'Stahlhelm' bijvoorbeeld) geraakt ook deze partij in autoritair vaarwater: ze gaat op in het fascistoïde, zoal niet fascistische, VNV (Vlaams Nationaal Verbond), dat zich in de Tweede Wereldoorlog aan dezelfde steen zal stoten als die andere Vlamingen in de Eerste. Een voor mij tragische figuur is bijvoorbeeld die van het VNV-kamerlid Grammens, die tijdens de oorlog de Belgische taalwetten met Duitse steun ein-

delijk correct liet toepassen en daar na de bevrijding zwaar voor werd gestraft. De collaboratie heeft trouwens de *hele* Vlaamse Beweging erg verdacht gemaakt in veler ogen. Vergeten we echter niet dat het overgrote deel van de Vlaamse kiezers het steeds gehouden heeft bij de traditionele politieke families: katholieken, socialisten, liberalen.

De huidige Volksunie, die in Nederland omwille van haar naam zo'n rare associaties oproept, is bij ons geen fascistische partij. Ze werd gesticht in de jaren vijftig en houdt zich wel op de eerste plaats bezig met de Vlaamse politieke en economische belangen. Verder heeft ze voor mij nogal onduidelijke denkbeelden over de ordening van de maatschappij. De meerderheid van haar aanhangers en leden is wel rechts van het centrum te vinden, maar de partij telt zowel vaag-progressieve figuren als Nelly Maes tot uiterst rechtse als Wim Jorissen. De Volksunie heeft nog 18 kamerleden. In het parlement zit ook één kamerlid van het uiterst rechtse 'Vlaams Blok'.

De Volksunie heeft geen gekende relaties met fascistische knokploegen als de Vlaamse Militantenorde (VMO), wiens theorieën hier trouwens door weinig mensen echt au sérieux genomen worden. Extremisme van links of rechts past niet goed in onze volksaard. Lastig zijn die jongens natuurlijk wel, maar hun energie richt zich de laatste jaren eerder tegen vreemde arbeiders en zedenvervalsing als tegen het Frans. De Vlaamse Beweging moet vooral niet met dit clubje geïdentificeerd worden.

Maar naast deze partijpolitieke actie is er ook een sterke culturele actie geweest, voor de verspreiding van Vlaamse boeken, Vlaamse liederen, ABN, etc., met andere woorden voor het versterken van het Vlaamse zelfbewustzijn. Soms is het allemaal een beetje romantisch, wat provinciaal en krampachtig, maar het hoort erbij. De comfortabele taalpositie die mijn kinderen en ikzelf nu genieten, is het produkt van 150 jaar strijd van een Vlaamse Beweging waar ik nu met gemengde gevoelens tegen aan zit te kijken.

De verzuiling

Een enorm dominerende positie wordt in Vlaanderen ingenomen door het geheel van katholieke organisaties. Wie in Vlaanderen in een katholiek gezin geboren wordt, blijft waarschijnlijk voor de rest van zijn leven geborgen in de katholieke zuil.

Deze omvat de politieke partij, het ziekenfonds, de vakbond, spaarkassen, vormingsorganisaties, kranten, jeugdorganisaties, scholen, vrouwenverenigingen en de Kerk. Dit alles vormt een onontwarbaar kluwen met vertakkingen op alle gebieden, tot in de banken, de industrie en de bouw-nijverheid toe. Over de omvang van deze zuil kan men zich een idee vormen als men weet dat ongeveer 70 procent van de Vlaamse middelbare scholieren in katholieke scholen zitten (30 procent van de bevolking gaat zondags naar de kerk). Slechts twee kranten in Vlaanderen zijn niet katholiek (de liberale 'Het Laatste Nieuws' en de progressieve zusters 'De Morgen/Vooruit'). Het katholiek onderwijs wordt door de staat gefinancierd op bijna dezelfde manier als wat hier 'de officiële scholen' heet. Toch behoudt het katholiek onderwijs een indrukwekkende mate van onafhankelijkheid, niet alleen bij het benoemen en ontslaan van leerkrachten (wie bijvoorbeeld gescheiden is en hertrouwt, vliegt eruit), maar ook op pedagogisch gebied. Zo is het Vernieuwd Secundair Onderwijs (VSO) bijna tien jaar geleden ingevoerd in het rijksonderwijs, wat een totaal nieuwe onderwijsstructuur met zich mee bracht; het katholiek onderwijs volgt schoorvoetend met een minderheid van scholen. (De wetten worden op zo iets voorzien bij ons.) Rijksscholen moeten gemengd zijn, praktisch alle katholieke scholen zijn ofwel voor jongens, ofwel voor meisjes (70 procent van de Vlaamse meisjes zit dus in een meisjesschool). Er zijn in de onderwijswetten aparte leerplannen enz.

Dat jonge mensen die in zo'n gesloten systeem opgroeien, er vaak geen benul van hebben wat 'andersdenkenden' bezielt, is evident. Leden van de christelijke zuil kunnen zich trouwens heel zelden voorstellen dat hun zuil naar buiten uit bedreigend zou kunnen overkomen. Voor henzelf is het een vlot geolied, vriendelijk service-instituut, veel vertrouwdwer dan de norske, bureaucratische, openbare diensten. Trouwens: wie uit de zuil wil stappen, zal het niet gemakkelijk hebben: in zijn eigen kring geldt hij als excentriek, zoal niet als verrader; in zijn nieuwe zuil is hij een indringer, een onbetrouwbare overloper. En buiten de zuilen leven is erg oncomfortabel in dit land. Men had kunnen hopen dat de jaren zestig deze situatie zouden aangetast hebben en even leek het erop dat bijvoorbeeld de open gemeenschaps-school (op pluralistische basis) een kans zou krijgen (tot de voorstanders ervan behoorden onder

meer de CVP-jongeren onder leiding van de huidige premier!), maar in het begin van de jaren zeventig begon de restauratie en al heel snel bleek dat de structuren veel sterker waren dan de vernieuwende krachten. In 1980 werd een vereniging opgericht om de idee van de open gemeenschapsschool opnieuw te propageren. De VON is daar stichtend lid van.

Besluit

Voor velen is het evident dat het grootste Belgische probleem lang niet meer de talenkwestie is; maar de gebrekkige structuren die in de loop van de jaren zijn uitgewerkt om de verhouding tussen de gemeenschappen te organiseren, bevredigen eigenlijk niemand en beletten ons de veel dringender zaken aan te pakken. De slechte economische toestand, de machtsconcentratie in steeds

minder handen, de vervuiling, onze positie tegenover NAVO en Derde Wereld, alles wordt binnen de kortste tijd een Vlaams/Waalse kwestie of een rel tussen de zuilen. Ik weet niet zo best waar dat allemaal op uit zal draaien en ik geloof dat niemand eigenlijk zo precies weet hoe het met België verder moet.

En dat is eigenlijk jammer, want dit is toch echt een bijzonder aardig land om in te wonen. Nu hoop ik maar dat dit niet al te sarcastisch klinkt na al het voorgaande!

Bibliografie

Wie van de Vlaamse problemen niet genoeg kan krijgen, vindt informatie hierover vanuit een duidelijk progressieve hoek in S. Devos e.a. *Zwart en geel ... en een beetje rood* Uitg. Infodok, Leuven, 1979, 245 pag.

Adressen van de auteurs in dit nummer:

Jose Ruigrok, Postbus 15002, 1001 MA Amsterdam

Dora Smeesters, Walter de Hert, p/a Dijkstraat 36, 2950 Hofstade, België

Jan Sturm, Boslaan 2, 7321 DH Warnsveld

Helen Gerretsen, Peperstraat 11, Amsterdam

Roger Roger, Leeuwerikenlei 3, 2520 Edegem, België